

Grondwettelijk Hof

**Arrest nr. 73/2026
van 18 juni 2026
Rolnummers : 8448 en 8449**

In zake : de prejudiciële vragen over de artikelen 51/5, 51/8, 51/10, 57/1, § 3, eerste lid, 57/5ter, § 1, 57/6/7, § 4, eerste lid, en 57/24, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 « betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen », gesteld door de Raad van State.

Het Grondwettelijk Hof,

samengesteld uit de voorzitters Pierre Nihoul en Joséphine Moerman, en de rechters Thierry Giet, Michel Pâques, Yasmine Kherbache, Danny Pieters en Willem Verrijdt, bijgestaan door griffier Frank Meersschaut, onder voorzitterschap van voorzitter Pierre Nihoul,

wijst na beraad het volgende arrest :

I. Onderwerp van de prejudiciële vragen en rechtspleging

a. Bij arrest nr. 262.637 van 18 maart 2025, waarvan de expeditie ter griffie van het Hof is ingekomen op 27 maart 2025, heeft de Raad van State de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Schendt de machtiging die aan de Koning is verleend bij de artikelen 57/1, § 3, eerste lid, 57/5ter, § 1, 57/6/7, § 4, eerste lid, en 57/24, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, in die zin geïnterpreteerd dat zij de machtiging inhoudt om toe te laten dat het persoonlijk onderhoud plaatsvindt per videoconferentie en aldus toestaat dat persoonsgegevens worden verstrekt door middel van doorzending, artikel 22 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 6, lid 3, van de verordening (EU) 2016/679 van het Europees Parlement en de Raad van 27 april 2016 betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens en tot intrekking van Richtlijn 95/46/EG (de AVG) en artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden ? ».

b. Bij arrest nr. 262.638 van 18 maart 2025, waarvan de expeditie ter griffie van het Hof is ingekomen op 27 maart 2025, heeft de Raad van State de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Schenden de artikelen 51/5, 51/8 en 51/10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, in die zin geïnterpreteerd dat zij toelaten dat het persoonlijk onderhoud plaatsvindt per videoconferentie en aldus dat persoonsgegevens worden verstrekt door middel van doorzending, artikel 22 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 6, lid 3, van de verordening (EU) 2016/679 van het Europees Parlement en de Raad van 27 april 2016 betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens en tot intrekking van Richtlijn 95/46/EG (de AVG) en artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden ? ».

Die zaken, ingeschreven onder de nummers 8448 en 8449 van de rol van het Hof, werden samengevoegd.

Memories zijn ingediend door :

- de « Ordre des barreaux francophones et germanophone », de vzw « Coordination et Initiatives pour et avec les Réfugiés et Étrangers », de vzw « Vluchtelingenwerk Vlaanderen », de vzw « Nansen », de vzw « Ligue des droits humains » en de vzw « Syndicat des Avocats pour la Démocratie », bijgestaan en vertegenwoordigd door mr. Pierre Robert, advocaat bij de balie te Brussel (in beide zaken);

- de Orde van Vlaamse balies, bijgestaan en vertegenwoordigd door mr. Pierre Robert (tussenkomenende partij in beide zaken);

- de Ministerraad, bijgestaan en vertegenwoordigd door mr. Elisabeth Derriks, advocate bij de balie te Brussel (in beide zaken).

Memories van antwoord zijn ingediend door :

- de « Ordre des barreaux francophones et germanophone » en anderen;

- de Orde van Vlaamse balies.

Bij beschikking van 22 april 2026 heeft het Hof, na de rechters-verslaggevers Michel Pâques en Yasmine Kherbache te hebben gehoord, beslist dat de zaken in staat van wijzen waren, dat geen terechtzitting zou worden gehouden, tenzij een partij binnen zeven dagen na ontvangst van de kennisgeving van die beschikking een verzoek om te worden gehoord, zou hebben ingediend, en dat, behoudens zulk een verzoek, de debatten na die termijn zouden worden gesloten en de zaken in beraad zouden worden genomen.

Aangezien geen enkel verzoek tot terechtzitting werd ingediend, zijn de zaken in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. De feiten en de rechtspleging in de bodemgeschillen

De « *Ordre des barreaux francophones et germanophone* », de vzw « *Coordination et Initiatives pour et avec les Réfugiés et Étrangers* », de vzw « *Vluchtelingenwerk Vlaanderen* », de vzw « *Nansen* », de vzw « *Ligue des droits humains* » en de vzw « *Syndicat des Avocats pour la Démocratie* » verzoeken de Raad van State, verwijzend rechtscollege, om de artikelen 1 tot 6 van het koninklijk besluit van 26 november 2021 « tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen » (hierna : het koninklijk besluit van 26 november 2021 met betrekking tot de rechtspleging voor het CGVS) (zaak nr. 8448) en de artikelen 4, c), 5, 7, 8 en 9 van het koninklijk besluit van 26 november 2021 « tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 houdende vaststelling van bepaalde elementen van de procedure die [dient] gevolgd te worden door de dienst van de Dienst Vreemdelingenzaken die belast is met het onderzoek van de asielaanvragen op basis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen » (hierna : het koninklijk besluit van 26 november 2021 met betrekking tot de procedure die dient te worden gevolgd door de Dienst Vreemdelingenzaken) (zaak nr. 8449) nietig te verklaren, in zoverre die besluiten, door het gebruik van videoconferentie, een nieuwe soort verwerking van persoonsgegevens invoeren, zonder dat die verwerking bij een duidelijke en nauwkeurige wet wordt geregeld.

In de zaak nr. 8448 stelt het verwijzende rechtscollege vast dat het koninklijk besluit van 26 november 2021 met betrekking tot de rechtspleging voor het CGVS zijn wettelijke grondslag vindt in de artikelen 57/1, § 3, eerste lid, 57/5ter, § 1, 57/6/7, § 4, eerste lid, en 57/24, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 « betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen » (hierna : de wet van 15 december 1980). In de zaak nr. 8449 stelt het vast dat het koninklijk besluit van 26 november 2021 met betrekking tot de procedure die dient te worden gevolgd door de Dienst Vreemdelingenzaken zijn grondslag vindt in artikel 108 van de Grondwet en de artikelen 51/5, 51/8 en 51/10 van de wet van 15 december 1980 uitvoert.

Het verwijzende rechtscollege vraagt zich af of de voormelde bepalingen van de wet van 15 december 1980 voldoende nauwkeurig en volledig zijn om de Koning toe te staan te voorzien in een onderhoud per videoconferentie, in het licht van de vereisten van artikel 22 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 6, lid 3, van de verordening (EU) 2016/679 van het Europees Parlement en de Raad van 27 april 2016 « betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens en tot intrekking van Richtlijn 95/46/EG (algemene verordening gegevensbescherming) » en met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens. Het stelt bijgevolg de hiervoor weergegeven prejudiciële vragen aan het Hof.

III. In rechte

- A -

A.1.1. De verzoekende partijen voor het verwijzende rechtscollege voeren aan dat de bepalingen van het koninklijk besluit van 26 november 2021 « tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen » (hierna : het koninklijk besluit van 26 november 2021 met betrekking tot de rechtspleging voor het CGVS) (zaak nr. 8448) en van het koninklijk besluit van 26 november 2021 « tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 houdende vaststelling van bepaalde elementen van de procedure die [dient] gevolgd te worden door de dienst van de Dienst Vreemdelingenzaken die belast is met het onderzoek van de asielaanvragen op basis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen » (hierna : het koninklijk besluit van 26 november 2021 met betrekking tot de procedure die dient te worden gevolgd door de Dienst Vreemdelingenzaken) (zaak nr. 8449) waarvan zij de nietigverklaring vorderen voor dat rechtscollege, een nieuwe soort verwerking van persoonsgegevens invoeren door het gebruik van de techniek van de videoconferentie, hetgeen per definitie afbreuk kan doen aan het recht op eerbiediging van het privéleven.

De verzoekende partijen doen gelden dat de bepalingen van de wet van 15 december 1980 « betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen » (hierna : de wet van 15 december 1980) die in het geding zijn, indien zij in die zin worden geïnterpreteerd, zoals het verwijzende

rechtscollege dat doet, dat zij de Koning ertoe machtigen het horen van verzoekers om internationale bescherming per videoconferentie te laten plaatsvinden en de uit die techniek voortvloeiende verwerking van persoonsgegevens te regelen, niet de voor een dergelijke machtiging vereiste nauwkeurigheid of voorzienbaarheid hebben.

De artikelen 51/5, 51/8 en 51/10 van de wet van 15 december 1980 bevatten aldus geen uitdrukkelijke machtiging aan de Koning om het beoogde onderhoud te regelen. De artikelen 57/1, § 3, eerste lid, 57/5ter, § 1, 57/6/7, § 4, eerste lid, en 57/24, eerste lid, van dezelfde wet bevatten slechts een algemene machtiging om de voorwaarden te bepalen waaronder het persoonlijk onderhoud met de vreemdeling plaatsvindt (artikel 57/6/7, § 4, eerste lid) en om de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) vast te leggen (artikel 57/24, eerste lid), zonder vermelding van de videoconferentie. Die wetsbepalingen maken het de betrokken personen zelfs niet mogelijk te begrijpen dat gebruik zal worden gemaakt van videoconferentie en stellen de nadere regels voor de invoering en de werking van die techniek niet vast.

De Gegevensbeschermingsautoriteit heeft, in haar adviezen nrs. 129/2021 en 130/2021 met betrekking tot de ontwerpen die aanleiding hebben gegeven tot de twee koninklijke besluiten van 26 november 2021 waarvan de nietigverklaring wordt gevorderd voor het verwijzende rechtscollege, aangegeven dat het noodzakelijk was om de verwerkingsverantwoordelijke uitdrukkelijk aan te wijzen, maar ook om te voorzien in een bewaartermijn voor bepaalde gegevens of om te preciseren dat die gegevens integraal deel uitmaken van het administratief dossier. Aan die verzoeken werd geen enkel wetgevend gevolg gegeven. Die adviezen zijn daarnaast gunstig wat betreft de nauwkeurigheid van het doeleinde van de gegevensverwerking, maar dat stemt niet overeen met de vereisten die zijn afgeleid uit de rechtspraak van het Hof, los van het feit dat de Gegevensbeschermingsautoriteit zich zelf strenger heeft geuit in andere adviezen.

De verzoekende partijen voor het verwijzende rechtscollege verwijzen eveneens naar een arrest waarin het Hof heeft geoordeeld dat een bepaling die de Koning ertoe machtigt de nadere regels voor het gebruik van de videoconferentie te bepalen, in strijd was met artikel 12, tweede lid, van de Grondwet, omdat zij niet zelf in de elementen voorzag die, bij een verschijning per videoconferentie, essentieel zijn ten aanzien van de vereisten van het recht op een eerlijk proces.

A.1.2. De verzoekende partijen voeren in ondergeschikte orde aan dat de in het geding zijnde bepalingen een discriminatie doen ontstaan tussen de personen van wie de persoonsgegevens worden verwerkt krachtens de voormelde bepalingen van de wet van 15 december 1980 en de personen van wie de persoonsgegevens worden verwerkt krachtens gedetailleerde wetgevende bepalingen zoals artikel 763ter, § 4, van het Gerechtelijk Wetboek en artikel 27/1, §§ 5 en 6, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

A.2. De Orde van Vlaamse Balies, tussenkomen partij, verwijst naar de argumenten die de verzoekende partijen voor het verwijzende rechtscollege hebben uiteengezet.

A.3.1. Wat betreft de rechtspleging voor het CGVS, doet de Ministerraad gelden dat de artikelen 57/1, § 3, eerste lid, 57/5ter, § 1, 57/6/7, § 4, eerste lid, en 57/24, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 de Koning uitdrukkelijk ertoe machtigen de rechtspleging voor het CGVS en in het bijzonder het persoonlijk onderhoud dat in de regel aan de verzoeker om internationale bescherming moet worden voorgesteld, te bepalen. Hij voert aan dat die machtiging voldoende duidelijk en nauwkeurig is.

Verwijzend naar het voormelde advies van de Gegevensbeschermingsautoriteit nr. 129/2021 met betrekking tot het ontwerp van koninklijk besluit van 26 november 2021 met betrekking tot de rechtspleging voor het CGVS, voert de Ministerraad aan dat de voormelde artikelen van de wet van 15 december 1980, in samenhang gelezen met artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 « inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) » (hierna: de richtlijn 2011/95/EU) en met de artikelen 16 en 17 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 « betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) » (hierna: de richtlijn 2013/32/EU), waarvan het voormelde koninklijk besluit de gedeeltelijke omzetting verzekert, voorzien in de verzameling van de persoonsgegevens die noodzakelijk zijn om het verzoek om internationale bescherming te behandelen of om de lidstaat te bepalen die ervoor verantwoordelijk is. De categorieën van verwerkte gegevens en het doeleinde van de gegevensverwerking worden dus bij wet geregeld. Wat betreft de personen die toegang hebben tot de verwerkte gegevens, blijkt duidelijk uit artikel 57/2 van de wet van 15 december 1980 en uit het verslag aan de Koning dat voorafgaat aan het koninklijk

besluit van 26 november 2021 met betrekking tot de rechtspleging voor het CGVS dat het om het CGVS gaat. Daar het horen op afstand niet wordt opgenomen, hebben enkel het CGVS en zijn personeelsleden toegang tot de verwerkte gegevens en is de kwestie van de gegevensbewaring niet aan de orde. De Ministerraad is bijgevolg van mening dat de wet op voldoende duidelijke en voorzienbare wijze de essentiële elementen vaststelt van de verwerking van de persoonsgegevens die wordt ingevoerd bij het voormelde koninklijk besluit in het kader van het gehoor op afstand van verzoekers om internationale bescherming.

A.3.2. Wat betreft de procedure die dient te worden gevolgd door de dienst van de Dienst Vreemdelingenzaken die belast is met het onderzoek van de asielaanvragen, doet de Ministerraad gelden dat het koninklijk besluit van 26 november 2021 met betrekking tot de procedure die dient te worden gevolgd door de Dienst Vreemdelingenzaken de artikelen 51/5, 51/8 en 51/10 van de wet van 15 december 1980 uitvoert, zonder de draagwijdte ervan te beperken of uit te breiden, zodat de machtiging waarover de Koning beschikt krachtens de Grondwet volstaat om Hem ertoe te machtigen dat koninklijk besluit aan te nemen.

Verwijzend naar het voormelde advies van de Gegevensbeschermingsautoriteit nr. 130/2021 met betrekking tot het voorontwerp van koninklijk besluit van 26 november 2021 met betrekking tot de procedure die dient te worden gevolgd door de Dienst Vreemdelingenzaken, doet de Ministerraad gelden dat de voormelde artikelen van de wet van 15 december 1980 voorzien in de verzameling van de persoonsgegevens die noodzakelijk zijn om het verzoek om internationale bescherming te behandelen of om de lidstaat te bepalen die ervoor verantwoordelijk is. Die bepalingen, in samenhang gelezen met artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en met de artikelen 16 en 17 van de richtlijn 2013/32/EU, die het voormelde koninklijk besluit gedeeltelijk omzet, bepalen in wezen de categorieën van verwerkte gegevens en de met die verwerking nagestreefde doeleinden. Dat beantwoordt aan de voorschriften van artikel 22 van de Grondwet. Wat betreft de personen die toegang hebben tot de verwerkte gegevens, blijkt impliciet uit artikel 82, 1°, van de wet van 15 december 1980 en uit het verslag aan de Koning dat voorafgaat aan het koninklijk besluit van 26 november 2021 met betrekking tot de procedure die dient te worden gevolgd door de Dienst Vreemdelingenzaken dat die Dienst de verwerkingsverantwoordelijke is. Daar het gehoor niet wordt opgenomen, hebben enkel de minister of zijn gemachtigde toegang tot de verwerkte gegevens, overeenkomstig de uitdrukkelijke bewoordingen van de artikelen 51/5, 51/8 en 51/10 van de wet van 15 december 1980 en is de kwestie van de gegevensbescherming niet aan de orde. De Ministerraad herinnert eveneens eraan dat, op grond van de in artikel 50, § 3, van de voormelde wet vervatte machtiging, artikel 71/2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 « betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen » erin voorziet dat de overheden waarbij de vreemdeling een verzoek om internationale bescherming kan indienen zijn : de met grenscontrole belaste overheden, wanneer het verzoek om internationale bescherming aan de grens wordt ingediend, en de ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken en de directeurs van de strafinrichtingen, wanneer de aanvraag in het Rijk wordt ingediend. De Ministerraad is bijgevolg van mening dat de wet op voldoende duidelijke en voorzienbare wijze de essentiële elementen vaststelt van de verwerking van de persoonsgegevens die wordt ingevoerd bij het voormelde koninklijk besluit in het kader van het horen op afstand van verzoekers om internationale bescherming.

- B -

Ten aanzien van de in het geding zijnde bepalingen en de context ervan

B.1. De prejudiciële vragen hebben betrekking op de verwerking van persoonsgegevens die het gebruik van de techniek van de videoconferentie voor het horen van een verzoeker om internationale bescherming met zich meebrengt krachtens, enerzijds, de artikelen 51/5, 51/8 en 51/10 van de wet van 15 december 1980 « betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen » (hierna : de wet van 15 december 1980) en, anderzijds, de artikelen 57/1, § 3, eerste lid, 57/5ter, § 1, 57/6/7, § 4, eerste lid, en 57/24, eerste lid, van dezelfde wet.

B.2.1. Artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 bepaalt :

« § 1. Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk een eerste of een volgend verzoek om internationale bescherming bij één van de door de Koning ter uitvoering van artikel 50, § 3, tweede lid, aangewezen overheden heeft ingediend, gaat de minister of zijn gemachtigde, met toepassing van de Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek.

Te dien einde, wanneer er op basis van een individuele beoordeling een significant risico op onderduiken van de persoon bestaat, en enkel voor zover de vasthouding evenredig is en er geen andere, minder dwingende maatregelen effectief kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats vastgehouden worden voor de tijd die noodzakelijk is voor het vaststellen van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, zonder dat de duur van de vasthouding zes weken te boven mag gaan.

Onverminderd het eerste lid, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming dat is ingediend door iemand die tijdelijke bescherming geniet en op grond daarvan gemachtigd is in het Rijk te verblijven.

Indien de vreemdeling binnen de vijftien dagen na verzending geen gevolg geeft aan een oproeping of een verzoek om inlichtingen, wordt hij geacht afstand gedaan te hebben van zijn verzoek om internationale bescherming.

§ 2. Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen. Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen, of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet.

§ 3. Wanneer België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, richt de minister of zijn gemachtigde zich onder de voorwaarden bepaald bij de Europese regelgeving die België bindt, tot de verantwoordelijke Staat met het verzoek om de vreemdeling over te nemen of terug te nemen.

Wanneer de vreemdeling op grond van paragraaf 1, tweede lid, wordt vastgehouden, moet dit overname- of terugnameverzoek binnen de termijnen bepaald bij de Europese regelgeving die België bindt, aan de verantwoordelijke staat worden gericht. Wanneer de minister of zijn gemachtigde zich niet aan deze termijnen houdt, kan de vreemdeling niet langer op deze grond worden vastgehouden.

§ 4. Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.

Te dien einde, wanneer er op basis van een individuele beoordeling een significant risico op onderduiken van de persoon bestaat, en enkel voor zover de vasthouding evenredig is en er geen andere, minder dwingende maatregelen effectief kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats vastgehouden worden voor de tijd die noodzakelijk is voor de uitvoering van de overdracht naar de verantwoordelijke staat, zonder dat de duur van de vasthouding zes weken te boven mag gaan. Er wordt geen rekening gehouden met de duur van de in paragraaf 1, tweede lid, bedoelde vasthouding. Wanneer de overdracht niet binnen de termijn van zes weken plaatsvindt, kan de vreemdeling niet langer op deze grond worden vastgehouden. De vasthoudingstermijn wordt van rechtswege gestuit zolang het beroep ingediend tegen de in het eerste lid bedoelde beslissing opschortende werking heeft.

§ 5. Geen vreemdeling mag worden vastgehouden om de enkele reden dat hij aan de bij dit artikel ingestelde procedures onderworpen is.

§ 6. Indien de vreemdeling, wegens zijn gevangenzetting of omdat hij is ondergedoken, niet binnen de termijn van zes maanden, zoals bepaald in de Europese regelgeving die België bindt, kan worden overgedragen aan de verantwoordelijke Staat, kan de minister of zijn gemachtigde de termijn voor de uitvoering van de overdracht verlengen in overeenstemming met deze Europese regelgeving.

Een vreemdeling is ondergedoken indien hij zich opzettelijk onttrekt aan de autoriteiten die belast zijn met de uitvoering van de overdracht, teneinde deze overdracht te voorkomen, op voorwaarde dat hij over zijn verplichtingen en de gevolgen van het niet nakomen ervan werd geïnformeerd in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijs kan veronderstellen dat hij die begrijpt.

Een vreemdeling wordt geacht te zijn ondergedoken overeenkomstig het tweede lid, onder meer in de volgende gevallen :

1° indien de vreemdeling zich niet heeft begeven naar de opvangstructuur die hem is toegewezen overeenkomstig de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, of deze toegewezen opvangstructuur heeft verlaten, en hij binnen de drie werkdagen geen adres van effectieve verblijfplaats in België schriftelijk heeft meegedeeld aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Het Federaal Agentschap voor Opvang van Asielzoekers informeert zonder verwijl de Dienst Vreemdelingenzaken van het feit dat de vreemdeling zich niet naar de toegewezen opvangstructuur heeft begeven of deze heeft verlaten;

2° indien op basis van één of meerdere woonstcontroles omstandig kan worden vastgesteld dat de vreemdeling niet verblijft op het adres van effectieve verblijfplaats dat hij had meegedeeld aan de Dienst Vreemdelingenzaken;

3° indien de vreemdeling zich niet heeft aangeboden op de gesprekken die voor het aanklappende begeleidingstraject in het kader van een overdrachtsprocedure in de zin van artikel 74/25 zijn gepland en daarvoor geen geldige reden schriftelijk heeft meegedeeld binnen de drie werkdagen;

4° indien de vreemdeling niet meewerkt aan zijn overdracht overeenkomstig artikel 74/23;

5° indien de vreemdeling de minder dwingende maatregel voor vasthouding die ten aanzien van hem is opgelegd overeenkomstig paragraaf 4, derde lid, niet heeft gerespecteerd;

6° indien de vreemdeling de welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 of 74/9, waar hij werd vastgehouden zonder de vereiste toestemming heeft verlaten en hij binnen de drie werkdagen geen adres van effectieve verblijfplaats in België schriftelijk heeft meegedeeld aan de Dienst Vreemdelingenzaken ».

B.2.2. Artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 bepaalt :

« Indien de vreemdeling een volgend verzoek om internationale bescherming indient bij één van de door de Koning ter uitvoering van artikel 50, § 3, tweede lid, aangewezen overheden, neemt de minister of zijn gemachtigde een verklaring af van de asielzoeker met betrekking tot de nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, en de redenen waarom de verzoeker deze elementen niet eerder kon aanbrenge.

Deze verklaring wordt ondertekend door de verzoeker. Indien deze dit weigert, wordt hiervan melding gemaakt op de verklaring evenals, in voorkomend geval, van de redenen waarom hij weigert om te ondertekenen. Deze verklaring wordt onverwijld overgezonden aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ».

B.2.3. Artikel 51/10 van de wet van 15 december 1980 bepaalt :

« De minister of zijn gemachtigde neemt het verzoek om internationale bescherming dat ingediend werd bij de in artikel 50, § 3, tweede lid, bedoelde overheden in ontvangst en neemt een verklaring af van de vreemdeling met betrekking tot diens identiteit, herkomst en reisweg, en diens antwoorden op een vragenlijst met betrekking tot de redenen die hem ertoe aanzetten om een verzoek om internationale bescherming in te dienen en waarin de mogelijkheden tot terugkeer naar het land waaruit hij gevlucht is worden verduidelijkt.

Deze verklaring en vragenlijst moeten worden ondertekend door de vreemdeling. Indien deze dit weigert, wordt hiervan melding gemaakt op de verklaring of op de vragenlijst evenals, in voorkomend geval, van de redenen waarom hij weigert om dit te ondertekenen. Deze verklaring en vragenlijst worden onmiddellijk overgemaakt aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Tegelijkertijd stelt de minister of zijn gemachtigde vast of de vreemdeling legaal in het Rijk verblijft of niet ».

B.3.1. Artikel 57/1, § 3, van de wet van 15 december 1980 bepaalt :

« De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen hecht passend belang aan de verklaringen van de minderjarige vreemdeling in overeenstemming met zijn leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid. De minderjarige vreemdeling wordt door de Commissaris-

generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen gehoord overeenkomstig de bij koninklijk besluit vastgestelde bepalingen.

De minderjarige vreemdeling wordt tijdens het persoonlijk onderhoud bijgestaan door een advocaat en, in voorkomend geval, door één enkele vertrouwenspersoon. Het persoonlijk onderhoud kan na een eerste oproeping enkel plaatsvinden indien de advocaat en, in voorkomend geval, de vertrouwenspersoon aanwezig zijn. De afwezigheid van de advocaat en/of de vertrouwenspersoon na latere oproepingen belet de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet om de minderjarige vreemdeling te horen. De voorwaarden waar een vertrouwenspersoon aan moet voldoen, worden bepaald door de Koning ».

B.3.2. Artikel 57/5ter van de wet van 15 december 1980 bepaalt :

« § 1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen roept de verzoeker minstens eenmaal op voor een persoonlijk onderhoud over de inhoud van zijn verzoek om internationale bescherming.

De omstandigheden waarin het persoonlijk onderhoud plaatsvindt, worden bepaald door de Koning.

Wanneer een groot aantal vreemdelingen tegelijk om internationale bescherming verzoekt, waardoor het voor de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in de praktijk onmogelijk is om tijdig het in het eerste lid bedoelde onderhoud af te nemen, kan de minister met instemming van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beslissen om het personeel van een andere instantie tijdelijk in te schakelen voor het afnemen van dit onderhoud. In dergelijke gevallen krijgt het personeel van die andere instantie vooraf de relevante opleidingen zoals door de Koning bepaald voor het personeel van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

§ 2. Het in paragraaf 1 bedoelde persoonlijk onderhoud vindt niet plaats wanneer :

1° de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op basis van het beschikbare bewijs een positieve beslissing kan nemen inzake de erkenning van de vluchtelingenstatus;

2° de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van oordeel is dat de verzoeker niet persoonlijk kan gehoord worden als gevolg van blijvende omstandigheden waarop hij geen invloed heeft. Bij twijfel raadpleegt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een bevoegde beroepsbeoefenaar in de gezondheidszorg om na te gaan of de toestand die de verzoeker niet in staat maakt om te worden gehoord tijdelijk of aanhoudend van aard is.

Indien geen persoonlijk onderhoud plaatsvindt omwille van de in het eerste lid, 2°, genoemde reden, worden er redelijke inspanningen geleverd om de verzoeker de kans te bieden de nodige informatie in verband met zijn verzoek te verstrekken.

Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden overeenkomstig het eerste lid, 2°, heeft geen negatieve invloed op de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen;

3° de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8.

§ 3. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden belet de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming ».

B.3.3. Artikel 57/6/7 van de wet van 15 december 1980 bepaalt :

« § 1. Als er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn waaruit blijkt dat er redenen zijn om de geldigheid van de internationale beschermingsstatus te heronderzoeken, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen of de internationale bescherming van een persoon kan worden ingetrokken of opgeheven.

§ 2. De Commissaris-generaal geeft aan de betrokkene de mogelijkheid, tijdens een persoonlijk onderhoud de redenen voor te leggen waarom zijn vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus dient te worden behouden.

In afwijking van het eerste lid, als de Commissaris-generaal de mogelijkheid onderzoekt van de opheffing van een internationale beschermingsstatus, krijgt de betrokkene de mogelijkheid, tijdens een persoonlijk onderhoud de redenen voor te leggen waarom zijn internationale beschermingsstatus dient te worden behouden, of de mogelijkheid, schriftelijk de redenen mee te delen waarom zijn status dient te worden behouden.

Er wordt op dezelfde manier afgeweken van het eerste lid wanneer de Commissaris-generaal de mogelijkheid onderzoekt van de intrekking van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 55/3/1, § 1, of wanneer hij de mogelijkheid onderzoekt van de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van de vreemdeling die met toepassing van artikel 55/4, § 2, uitgesloten wordt of had moeten zijn.

De oproeping voor een persoonlijk onderhoud of de brief die de betrokkene informeert over het heronderzoek van de geldigheid van zijn status en hem de mogelijkheid biedt, schriftelijk de redenen mee te delen waarom de status dient te worden behouden, informeert de betrokkene over de redenen voor het heronderzoek van de geldigheid van zijn status.

§ 3. De oproeping voor een persoonlijk onderhoud of de brief die de betrokkene de mogelijkheid biedt schriftelijk de redenen mee te delen waarom de status dient te worden behouden, wordt bij een aangetekende zending of per bode tegen ontvangstbewijs verstuurd naar het laatst vermelde adres in het Rijksregister. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stuurt een kopie van deze oproeping of deze brief per gewone post naar de effectieve woonplaats van de betrokkene, indien hij daarover is ingelicht en deze van latere datum is dan het adres vermeld in het Rijksregister.

Tijdens het persoonlijk onderhoud kiest de betrokkene woonplaats voor de heronderzoeksprocedure. Als geen persoonlijk onderhoud wordt overwogen, krijgt de betrokkene de mogelijkheid woonplaats te kiezen voor de heronderzoeksprocedure en tegelijk

de mogelijkheid, schriftelijk de redenen mee te delen waarom zijn status dient te worden behouden.

Elke wijziging van de gekozen woonplaats wordt bij een aangetekende zending meegedeeld aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Onverminderd een kennisgeving aan de persoon zelf, kunnen de oproepingen en de brieven door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen of zijn gemachtigde worden verstuurd naar de in het kader van de heronderzoeksprocedure gekozen woonplaats bij een aangetekende zending of per bode tegen ontvangstbewijs. Wanneer de betrokkene woonplaats gekozen heeft bij zijn raadsman, kunnen de oproepingen en brieven ook geldig worden verstuurd per gewone post, per faxpost of via elke andere bij een koninklijk besluit toegelaten betekeningwijze.

Bij ontstentenis van gekozen woonplaats in het kader van de heronderzoeksprocedure en onverminderd een kennisgeving aan de persoon zelf, worden de oproepingen en de brieven verstuurd naar het laatst vermelde adres in het Rijksregister bij een aangetekende zending of per bode tegen ontvangstbewijs. In voorkomend geval wordt de kopie van deze oproepingen en van deze brieven ook per gewone post gezonden naar de effectieve woonplaats van de betrokkene, indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen daarover is ingelicht en deze van latere datum is dan het adres vermeld in het Rijksregister.

§ 4. De omstandigheden waarin het persoonlijk onderhoud plaatsvindt, worden bepaald door de Koning.

[...] ».

B.3.4. Artikel 57/24, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 bepaalt :

« De Koning bepaalt, met inachtneming van de bij deze wet vastgestelde regels, de rechtspleging voor en de werking van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ».

B.4.1. Bij het koninklijk besluit van 26 november 2021 « tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 houdende vaststelling van bepaalde elementen van de procedure die [dient] gevolgd te worden door de dienst van de Dienst Vreemdelingenzaken die belast is met het onderzoek van de asielaanvragen op basis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen » (hierna : het koninklijk besluit van 26 november 2021 met betrekking tot de procedure die dient te worden gevolgd door de Dienst Vreemdelingenzaken) heeft de Koning bepaald dat het onderhoud van de Dienst Vreemdelingenzaken met de in de voormelde artikelen 51/5, 51/8 en 51/10 beoogde verzoeker om internationale bescherming op afstand kan plaatsvinden. Het is

naar aanleiding van het onderzoek van het beroep tot nietigverklaring dat is gericht tegen dat koninklijk besluit dat de Raad van State een prejudiciële vraag stelt aan het Hof in de zaak nr. 8449.

B.4.2. Het verslag aan de Koning dat aan dat koninklijk besluit voorafgaat, zet uiteen :

« Bij de daadwerkelijke indiening van het verzoek om internationale bescherming ondervraagt de DVZ de verzoeker over zijn identiteit, zijn herkomst, en zijn reisweg, om, overeenkomstig [...] artikel 51/5 van de wet, te bepalen of België verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek, en de mogelijkheden tot terugkeer naar het land waaruit hij gevlucht is (artikelen 51/8 en 51/10 van de wet). Tijdens dit persoonlijk gesprek wordt de vragenlijst van het [Commissariaat]-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) met betrekking tot de redenen die de vreemdeling ertoe hebben aangezet om zijn verzoek in te dienen ook overlopen en ingevuld. De verklaringen van de verzoeker en zijn antwoorden op de vragenlijst van het CGVS worden schriftelijk in een verhoorverslag opgenomen. Indien België verantwoordelijk is voor het onderzoek van het verzoek worden dit verslag en de vragenlijst doorgestuurd naar het CGVS.

[...]

De COVID-19-pandemie heeft duidelijk gemaakt dat er een alternatieve manier om de persoonlijke gesprekken te voeren, parallel met het bestaande systeem voor persoonlijke gesprekken waarbij de persoon fysiek aanwezig is, moet worden ontwikkeld. Het gesprek op afstand is echter niet enkel in het kader van de huidige gezondheids crisis nuttig. Het ontwerp van koninklijk besluit voorziet ook een reglementaire basis voor het gesprek op afstand van de verzoekers, die, overeenkomstig de artikelen 74/5 en 74/6 van de wet, worden vastgehouden of in een strafrechtelijke instelling gedetineerd worden.

[...]

[...] De tot stand gebrachte audiovisuele verbinding tussen de deelnemers aan het gesprek moet bovendien beveiligd zijn, zodat externe personen tijdens het gesprek geen toegang hebben tot de communicatie en de bescherming van de persoonsgegevens gegarandeerd wordt.

In zijn advies nr. 130/2021 van 24 augustus 2021 bevestigt de gegevensbeschermingsautoriteit dat de organisatie van een onderhoud op afstand conform is met de Verordening (EU) 2016/679 van het Europees Parlement en de Raad van 27 april 2016 betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens en tot intrekking van Richtlijn 95/46/EG (hierna ‘ AVG ’).

De gegevensbeschermingsautoriteit bevestigt verder dat de DVZ optreedt als verwerkingsverantwoordelijke in de zin van artikel 4.7) AVG. Om evenwel elke onduidelijkheid omtrent de identiteit van de verwerkingsverantwoordelijke te vermijden, adviseert de gegevensbeschermingsautoriteit om in de wet, dan wel in het koninklijk besluit van 11 juli 2003, uitdrukkelijk de DVZ als verwerkingsverantwoordelijke aan te duiden. Dienaangaande kan er op worden gewezen dat de vermelding van de

verwerkingsverantwoordelijke deel zal uitmaken van een meer omvattend wetgevingsproject betreffende de verwerking van persoonsgegevens door de DVZ tijdens de uitoefening van haar wettelijke opdrachten.

Het bijkomend advies van de gegevensbeschermingsautoriteit om te voorzien in een bewaartermijn voor de gegevens die opgenomen zijn in de verklaring en de ingevulde vragenlijst, dan wel uitdrukkelijk in de wet te vermelden dat deze documenten integraal deel uitmaken van het administratief dossier, valt – zoals de gegevensbeschermingsautoriteit zelf aangeeft – buiten de context van onderhavig koninklijk besluit. Hoe dan ook, het volgt uit artikel 51/8 en artikel 51/10 van de wet dat de verklaring en de vragenlijst ingevuld tijdens het persoonlijk gesprek integraal deel uitmaken van het administratief dossier. Het is immers mede op basis van deze verklaringen dat de met het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming belaste instanties moeten oordelen of de verzoeker al dan niet in aanmerking komt voor een internationale beschermingsstatus » (*Belgisch Staatsblad*, 9 september 2022, pp. 66752-66754).

B.5.1. Bij het koninklijk besluit van 26 november 2021 « tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen » (hierna : het koninklijk besluit van 26 november 2021 met betrekking tot de rechtspleging voor het CGVS) heeft de Koning eveneens bepaald dat het persoonlijk onderhoud van het CGVS met de in de voormelde artikelen 57/1, § 3, eerste lid, 57/5ter, § 1, tweede lid, en 57/6/7, § 4, eerste lid, beoogde verzoeker om internationale bescherming op afstand kan plaatsvinden. Het is naar aanleiding van het onderzoek van het beroep tot nietigverklaring dat is gericht tegen dat koninklijk besluit dat de Raad van State aan het Hof een prejudiciële vraag stelt in de zaak nr. 8448.

B.5.2. Het verslag aan de Koning dat aan dat koninklijk besluit voorafgaat, zet uiteen :

« Het organiseren van een persoonlijk onderhoud door de Commissaris-generaal waarbij elke verzoeker minstens eenmaal de kans krijgt de inhoud van zijn verzoek om internationale bescherming toe te lichten is een fundamenteel onderdeel van de asielprocedure. Een dergelijk persoonlijk onderhoud gaat bij voorkeur face-to-face door. Het uitbreken van de COVID-19-pandemie heeft echter duidelijk gemaakt dat het noodzakelijk is om te voorzien in alternatieve mogelijkheden voor het fysiek horen van een verzoeker om internationale bescherming. [...] Het op afstand horen laat toe dat de continuïteit van de openbare dienstverlening ten aanzien van de verzoekers om internationale bescherming en de efficiënte werking van het Commissariaat-generaal verzekerd [blijven] in periodes waarbij door bijzondere omstandigheden de organisatie van face-to-face gehoren niet mogelijk is.

Het op afstand horen is niet alleen nuttig in het kader van de huidige COVID-19-pandemie. Door te voorzien in de mogelijkheid om verzoekers op afstand te horen kan ook beter rekening gehouden worden met de noden van de verzoeker die zich omwille van een fysieke beperking niet of moeilijk kan verplaatsen, of de verzoeker die in een ver van Brussel gelegen of moeilijk bereikbaar opvangcentrum verblijft. [...]

[...]

[...] De audiovisuele verbinding die tot stand gebracht wordt tussen de aanwezigen op het gehoor [moet] op een zodanige manier beveiligd zijn dat externe toegang tot het communicatieverkeer tijdens het gehoor onmogelijk is en dat de bescherming van de persoonsgegevens gewaarborgd is.

In zijn advies nr. 129/2021 van 24 augustus 2021 bevestigt de gegevensbeschermingsautoriteit dat de organisatie van een onderhoud op afstand conform is met de Verordening (EU) 2016/679 van het Europees Parlement en de Raad van 27 april 2016 betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens en tot intrekking van Richtlijn 95/46/EG (hierna ‘ AVG ’).

De gegevensbeschermingsautoriteit bevestigt verder dat het Commissariaat-generaal optreedt als verwerkingsverantwoordelijke in de zin van artikel 4.7) AVG. Om evenwel elke onduidelijkheid omtrent de identiteit van de verwerkingsverantwoordelijke te vermijden, adviseert de gegevensbeschermingsautoriteit om in de Vreemdelingenwet, dan wel in het koninklijk besluit van 11 juli 2003, uitdrukkelijk het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen als verwerkingsverantwoordelijke aan te duiden. Dienaangaande kan er op gewezen dat de vermelding van de verwerkingsverantwoordelijke deel zal uitmaken van een meer omvattend wetgevingsproject betreffende de verwerking van persoonsgegevens door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen tijdens de uitoefening van [zijn] wettelijke opdrachten.

Het bijkomend advies van de gegevensbeschermingsautoriteit om uitdrukkelijk in de wet op te nemen dat de notities van het persoonlijk onderhoud bijgevoegd worden in het administratief dossier, dan wel te voorzien in een specifieke bewaartermijn, valt – zoals de gegevensbeschermingsautoriteit zelf aangeeft – buiten de context van onderhavig koninklijk besluit. Hoe dan ook, het volgt uit artikel 48/6, § 1 en § 5, b) j° artikel 57/5^{quater} van de Vreemdelingenwet dat de notities van het persoonlijk onderhoud, dewelke een schriftelijke weergave vormen van de verklaringen die door de verzoeker worden afgelegd tijdens zijn persoonlijk onderhoud, bewaard worden in het administratief dossier. Het is immers mede op basis van deze verklaringen dat de met het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming belaste instanties moeten oordelen of de verzoeker al dan niet in aanmerking komt voor een internationale beschermingsstatus » (*Belgisch Staatsblad*, 9 september 2022, pp. 66740-66743).

Ten aanzien van de prejudiciële vragen

B.6.1. Aan het Hof worden vragen gesteld over de bestaanbaarheid, met artikel 22 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 6, lid 3, van de verordening (EU) 2016/679 van het Europees Parlement en de Raad van 27 april 2016 « betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van

persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens en tot intrekking van Richtlijn 95/46/EG (algemene verordening gegevensbescherming) » (hierna : de AVG) en met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, van de voormelde bepalingen van de wet van 15 december 1980, in die zin geïnterpreteerd dat zij toestaan, of de Koning ertoe machtigen toe te staan, dat het erin beoogde persoonlijk onderhoud per videoconferentie plaatsvindt. Volgens het verwijzende rechtscollege staan zij, in die interpretatie, toe dat « persoonsgegevens worden verstrekt door middel van doorzending ».

Zoals uit de motieven van het verwijzingsarrest blijkt, wenst het verwijzende rechtscollege van het Hof te vernemen of de in het geding zijnde bepalingen voldoende nauwkeurig en volledig zijn om toe te staan dat het persoonlijk onderhoud per videoconferentie plaatsvindt.

B.6.2. De verzoekende partijen voor het verwijzende rechtscollege doen eveneens gelden dat de in het geding zijnde bepalingen een discriminatie doen ontstaan tussen de personen van wie de persoonsgegevens krachtens die bepalingen worden verwerkt en de personen van wie de persoonsgegevens worden verwerkt krachtens gedetailleerde wetgevende bepalingen zoals artikel 763*ter*, § 4, van het Gerechtelijk Wetboek en artikel 27/1, §§ 5 en 6, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

Het staat niet aan de partijen de draagwijdte van de aan het Hof gestelde prejudiciële vragen te wijzigen. Het Hof beperkt bijgevolg zijn onderzoek tot de toetsing van de in het geding zijnde bepalingen aan artikel 22 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 6, lid 3, van de AVG en met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.

B.6.3. Bij de twee voormelde koninklijke besluiten van 26 november 2021 interpreteert de Koning de in het geding zijnde bepalingen in die zin dat zij toestaan dat het erin beoogde persoonlijk onderhoud op afstand plaatsvindt door het gebruik van de videoconferentie. Die interpretatie wordt ook in aanmerking genomen door het verwijzende rechtscollege. Het is dus in die interpretatie dat het Hof hierna de grondwettigheid van die bepalingen onderzoekt.

B.7.1. Artikel 22 van de Grondwet bepaalt :

« Ieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven en zijn gezinsleven, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden door de wet bepaald.

De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen de bescherming van dat recht ».

B.7.2. Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens bepaalt :

« 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen ».

B.7.3. De Grondwetgever heeft gestreefd naar een zo groot mogelijke concordantie tussen artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens (*Parl. St.*, Kamer, 1992-1993, nr. 997/5, p. 2).

De draagwijdte van dat artikel 8 is analoog aan die van de voormelde grondwetsbepaling, zodat de waarborgen die beide bepalingen bieden, een onlosmakelijk geheel vormen.

B.7.4. Het recht op eerbiediging van het privéleven, zoals gewaarborgd bij artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, heeft als essentieel doel de personen te beschermen tegen inmengingen in hun privéleven. Het voorstel dat is voorafgegaan aan de aanneming van artikel 22 van de Grondwet beklemtoonde « de bescherming van de persoon, de erkenning van zijn identiteit en de belangrijkheid van zijn ontplooiing en die van zijn gezin » en onderstreepte de noodzaak om het privéleven en het gezinsleven te beschermen tegen « inmenging, onder meer als gevolg van de onafgebroken ontwikkeling van de informatietechnieken, wanneer maatregelen van opsporing, onderzoek en controle door de overheid en particuliere instellingen worden uitgevoerd bij het uitoefenen van hun functie of hun activiteit » (*Parl. St.*, Senaat, B.Z. 1991–1992, nr. 100–4/2°, p. 3). In dat voorstel werd eveneens aangegeven dat de wetgever « het recht op de eerbiediging van het privé-leven en het gezinsleven op geen enkele wijze mag uithollen; anders schendt hij niet alleen een grondwetsregel maar ook internationale rechtsregels » (*ibid.*).

Het recht op eerbiediging van het privéleven heeft een ruime draagwijdte en omvat, onder meer, de bescherming van persoonsgegevens en van persoonlijke informatie. Onder meer de volgende gegevens en informatie betreffende personen vallen onder de bescherming van dat recht : de naam, het adres, de professionele activiteiten, de persoonlijke relaties, digitale vingerafdrukken, camerabeelden, foto's, communicatiegegevens, DNA-gegevens, gerechtelijke gegevens (veroordeling of verdenking), financiële gegevens, informatie over bezittingen en medische gegevens (zie onder meer EHRM, 26 maart 1987, *Leander t. Zweden*, ECLI:CE:ECHR:1987:0326JUD000924881, §§ 47–48; grote kamer, 4 december 2008, *S. en Marper t. Verenigd Koninkrijk*, ECLI:CE:ECHR:2008:1204JUD003056204, §§ 66–68; 13 oktober 2020, *Frâncu t. Roemenië*, ECLI:CE:ECHR:2020:1013JUD006935613, § 51).

B.7.5. Het recht op eerbiediging van het privéleven is evenwel niet absoluut. Artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens sluiten een overheidsinmenging in de uitoefening van dat recht niet uit, voor zover zij wordt toegestaan door een voldoende precieze wettelijke bepaling, zij beantwoordt aan een dwingende maatschappelijke behoefte in een democratische samenleving en zij evenredig is met de daarmee nagestreefde wettige doelstelling.

De wetgever beschikt ter zake over een beoordelingsvrijheid. Die vrijheid is evenwel niet onbegrensd : opdat een wettelijke regeling verenigbaar is met het recht op eerbiediging van het privéleven, is vereist dat de wetgever een billijk evenwicht heeft ingesteld tussen alle rechten en belangen die in het geding zijn.

B.7.6. Bij artikel 22 van de Grondwet wordt aan de bevoegde wetgever de bevoegdheid voorbehouden om te bepalen in welke gevallen en onder welke voorwaarden afbreuk kan worden gedaan aan het recht op eerbiediging van het privéleven. Het waarborgt aldus aan elke burger dat geen inmenging in de uitoefening van dat recht kan plaatsvinden dan krachtens regels die zijn aangenomen door een democratisch verkozen beraadslagende vergadering.

Het wettigheidsbeginsel gaat niet zover dat het de wetgever ertoe verplicht elk aspect van de verwerking van persoonsgegevens zelf te regelen. Een delegatie aan een ander orgaan is niet in strijd met dat beginsel, voor zover de machtiging voldoende nauwkeurig is omschreven en betrekking heeft op de tenuitvoerlegging van maatregelen waarvan de essentiële elementen vooraf door de wetgever zijn vastgesteld.

Bijgevolg moeten de essentiële elementen van de verwerking van persoonsgegevens in de wet zelf worden vastgelegd. In dat verband maken de volgende elementen, ongeacht de aard van de betrokken aangelegenheid, in beginsel essentiële elementen uit : 1° de categorie van verwerkte gegevens, 2° de categorie van betrokken personen, 3° de met de verwerking nagestreefde doelstelling, 4° de categorie van personen die toegang hebben tot de verwerkte gegevens en 5° de maximumtermijn voor het bewaren van de gegevens.

B.7.7. Naast de formele wettigheidsvereiste legt artikel 22 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, de verplichting op dat de inmenging in het recht op eerbiediging van het privéleven en in het recht op bescherming van persoonsgegevens in duidelijke en voldoende nauwkeurige bewoordingen wordt geformuleerd die het mogelijk maken de hypothesen te voorzien waarin de wetgever dergelijke inmenging in het recht op eerbiediging van het privéleven toestaat.

Inzake de bescherming van de persoonsgegevens impliceert die vereiste van voorzienbaarheid dat voldoende precies moet worden bepaald in welke omstandigheden de verwerkingen van persoonsgegevens zijn toegelaten (EHRM, grote kamer, 4 mei 2000, *Rotaru t. Roemenië*, ECLI:CE:ECHR:2000:0504JUD002834195, § 57; grote kamer, 4 december 2008, *S. en Marper t. Verenigd Koninkrijk*, voormeld, § 99). De vereiste dat de beperking bij wet dient te worden ingesteld, houdt met name in dat de rechtsgrond die de inmenging in die rechten toestaat, zelf de reikwijdte van de beperking van de uitoefening van het betrokken recht moet bepalen (HvJ, grote kamer, 6 oktober 2020, C-623/17, *Privacy International*, ECLI:EU:C:2020:790, punt 65).

Derhalve moet eenieder een voldoende duidelijk beeld kunnen hebben van de verwerkte gegevens, de bij een bepaalde gegevensverwerking betrokken personen en de voorwaarden voor en de doeleinden van de verwerking.

Ten slotte, voor zover de in B.7.6 vermelde formele wettigheidsvereisten zijn vervuld, kunnen de duidelijkheid en de voldoende nauwkeurigheid van een specifieke maatregel voortvloeien uit de gecombineerde lezing van de formele wetgevende maatregel en de uitvoeringsbesluiten daarvan.

B.7.8. Artikel 6 van de AVG, met als opschrift « Rechtmatigheid van de verwerking », bepaalt :

« 1. De verwerking is alleen rechtmatig indien en voor zover aan ten minste een van de onderstaande voorwaarden is voldaan :

a) de betrokkene heeft toestemming gegeven voor de verwerking van zijn persoonsgegevens voor een of meer specifieke doeleinden;

b) de verwerking is noodzakelijk voor de uitvoering van een overeenkomst waarbij de betrokkene partij is, of om op verzoek van de betrokkene vóór de sluiting van een overeenkomst maatregelen te nemen;

c) de verwerking is noodzakelijk om te voldoen aan een wettelijke verplichting die op de verwerkingsverantwoordelijke rust;

d) de verwerking is noodzakelijk om de vitale belangen van de betrokkene of van een andere natuurlijke persoon te beschermen;

e) de verwerking is noodzakelijk voor de vervulling van een taak van algemeen belang of van een taak in het kader van de uitoefening van het openbaar gezag dat aan de verwerkingsverantwoordelijke is opgedragen;

f) de verwerking is noodzakelijk voor de behartiging van de gerechtvaardigde belangen van de verwerkingsverantwoordelijke of van een derde, behalve wanneer de belangen of de grondrechten en de fundamentele vrijheden van de betrokkene die tot bescherming van persoonsgegevens nopen, zwaarder wegen dan die belangen, met name wanneer de betrokkene een kind is.

De eerste alinea, punt *f)*, geldt niet voor de verwerking door overheidsinstanties in het kader van de uitoefening van hun taken.

2. De lidstaten kunnen specifiekere bepalingen handhaven of invoeren ter aanpassing van de manier waarop de regels van deze verordening met betrekking tot de verwerking met het oog op de naleving van lid 1, punten *c)* en *e)*, worden toegepast; hiertoe kunnen zij een nadere omschrijving geven van specifieke voorschriften voor de verwerking en andere maatregelen om een rechtmatige en behoorlijke verwerking te waarborgen, ook voor andere specifieke verwerkingssituaties als bedoeld in hoofdstuk IX.

3. De rechtsgrond voor de in lid 1, punten *c)* en *e)*, bedoelde verwerking moet worden vastgesteld bij :

a) Unierecht; of

b) lidstatelijk recht dat op de verwerkingsverantwoordelijke van toepassing is.

Het doel van de verwerking wordt in die rechtsgrond vastgesteld of is met betrekking tot de in lid 1, punt *e)*, bedoelde verwerking noodzakelijk voor de vervulling van een taak van algemeen belang of voor de uitoefening van het openbaar gezag dat aan de

verwerkingsverantwoordelijke is verleend. Die rechtsgrond kan specifieke bepalingen bevatten om de toepassing van de regels van deze verordening aan te passen, met inbegrip van de algemene voorwaarden inzake de rechtmatigheid van verwerking door de verwerkingsverantwoordelijke; de types verwerkte gegevens; de betrokkenen; de entiteiten waaraan en de doeleinden waarvoor de persoonsgegevens mogen worden verstrekt; de doelbinding; de opslagperioden; en de verwerkingsactiviteiten en -procedures, waaronder maatregelen om te zorgen voor een rechtmatige en behoorlijke verwerking, zoals die voor andere specifieke verwerkingssituaties als bedoeld in hoofdstuk IX. Het Unierecht of het lidstatelijke recht moet beantwoorden aan een doelstelling van algemeen belang en moet evenredig zijn met het nagestreefde gerechtvaardigde doel.

4. Wanneer de verwerking voor een ander doel dan dat waarvoor de persoonsgegevens zijn verzameld niet berust op toestemming van de betrokkene of op een Unierechtelijke bepaling of een lidstaatrechtelijke bepaling die in een democratische samenleving een noodzakelijke en evenredige maatregel vormt ter waarborging van de in artikel 23, lid 1, bedoelde doelstellingen houdt de verwerkingsverantwoordelijke bij de beoordeling van de vraag of de verwerking voor een ander doel verenigbaar is met het doel waarvoor de persoonsgegevens aanvankelijk zijn verzameld onder meer rekening met :

- a) ieder verband tussen de doeleinden waarvoor de persoonsgegevens zijn verzameld, en de doeleinden van de voorgenomen verdere verwerking;
- b) het kader waarin de persoonsgegevens zijn verzameld, met name wat de verhouding tussen de betrokkenen en de verwerkingsverantwoordelijke betreft;
- c) de aard van de persoonsgegevens, met name of bijzondere categorieën van persoonsgegevens worden verwerkt, overeenkomstig artikel 9, en of persoonsgegevens over strafrechtelijke veroordelingen en strafbare feiten worden verwerkt, overeenkomstig artikel 10;
- d) de mogelijke gevolgen van de voorgenomen verdere verwerking voor de betrokkenen;
- e) het bestaan van passende waarborgen, waaronder eventueel versleuteling of pseudonimisering ».

B.8.1. Luidens artikel 4, punt 2), van de AVG wordt verstaan onder « verwerking » « een bewerking of een geheel van bewerkingen met betrekking tot persoonsgegevens of een geheel van persoonsgegevens, al dan niet uitgevoerd via geautomatiseerde procedés, zoals het verzamelen, vastleggen, ordenen, structureren, opslaan, bijwerken of wijzigen, opvragen, raadplegen, gebruiken, verstrekken door middel van doorzending, verspreiden of op andere wijze ter beschikking stellen, aligneren of combineren, afschermen, wissen of vernietigen van gegevens ».

B.8.2. Zoals het verwijzende rechtscollege opmerkt, houdt het feit dat een persoonlijk onderhoud op afstand per videoconferentie plaatsvindt in dat persoonsgegevens met betrekking tot de gehoorde persoon door middel van doorzending worden verstrekt.

Zoals uit de in het geding zijnde bepalingen blijkt, wordt de verzoeker om internationale bescherming tijdens het persoonlijk onderhoud uitgenodigd om aan zijn gesprekspartner informatie met betrekking tot zijn identiteit, zijn herkomst, de gronden voor zijn verzoek om internationale bescherming en zijn mogelijkheden tot terugkeer mee te delen.

Wanneer het onderhoud per videoconferentie plaatsvindt, worden die gegevens digitaal doorgezonden. Zoals de afdeling wetgeving van de Raad van State heeft opgemerkt in haar advies nr. 68.261/1-2 van 13 november 2020 bij het voorontwerp dat aanleiding heeft gegeven tot de wet van 20 december 2020 « houdende diverse tijdelijke en structurele bepalingen inzake justitie in het kader van de strijd tegen de verspreiding van het coronavirus COVID-19 » :

« 4.1. Alle diensten voor videoconferencing werken volgens hetzelfde procedé : [...] alle beelden en geluiden [worden] gedigitaliseerd en omgevormd tot data en vervolgens verzonden over de servers die in het bezit zijn van de vennootschap die de videoconferentiedienst levert » (*Parl. St.*, Kamer, 2020-2021, DOC 55-1668/001, pp. 98-99).

B.8.3. De deelname aan een videoconferentie kan bovendien leiden tot de doorzending van metagegevens, dat wil zeggen persoonsgegevens die worden gegenereerd door het gebruik van de videoconferentiesoftware zelf, zoals de identiteit van de personen die inloggen, hun elektronische adressen, enz.

B.8.4. Het feit dat het in de in het geding zijnde bepalingen beoogde persoonlijk onderhoud per videoconferentie plaatsvindt, leidt wel degelijk tot de verwerking van persoonsgegevens in de zin van de in de prejudiciële vragen beoogde toetsingsnormen.

Het Hof moet nagaan of de in het geding zijnde bepalingen de essentiële elementen van die gegevensverwerking in voldoende mate vaststellen.

B.9.1. Wat betreft de categorieën van gegevens die worden verwerkt omdat het persoonlijk onderhoud per videoconferentie plaatsvindt, bepaalt artikel 51/10 van de wet van 15 december 1980 dat de minister of zijn gemachtigde, wat betreft de gegevens betreffende de

inhoud van het onderhoud, een verklaring afneemt van de vreemdeling met betrekking tot diens identiteit, herkomst en reisweg, en diens antwoorden op een vragenlijst met betrekking tot de redenen van zijn verzoek om internationale bescherming en de mogelijkheden tot terugkeer naar het land waaruit hij is gevlucht. Artikel 51/8 van dezelfde wet voorziet erin dat, indien de vreemdeling een volgend verzoek om internationale bescherming indient, de minister of zijn gemachtigde zijn verklaring afneemt met betrekking tot de nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. Die bepalingen voorzien aldus erin dat, ingevolge het in die bepalingen en in artikel 51/5 van dezelfde wet bedoelde onderhoud, de informatie die mondeling is meegedeeld tijdens de videoconferentie, wordt verwerkt.

Artikel 57/5ter, § 1, van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat het aan het CGVS toekomt om de verzoeker om internationale bescherming minstens eenmaal op te roepen voor een persoonlijk onderhoud, om na te gaan of hij in aanmerking komt voor internationale bescherming. Artikel 57/5^{quater}, § 1, van dezelfde wet voorziet erin dat de ambtenaar van het CGVS schriftelijk nota neemt van de verklaringen afgelegd door de verzoeker om internationale bescherming, dat die notities een getrouwe weergave vormen van de gestelde vragen en van de gegeven antwoorden en dat zij minstens de bij koninklijk besluit bepaalde gegevens bevatten. Die bepalingen voorzien erin dat de vragen die werden gesteld en de antwoorden die zijn gegeven tijdens het onderhoud, worden verwerkt.

Wat betreft de onderwerpen waarop die categorieën van gegevens betrekking hebben, naast de in de artikelen 51/8 en 51/10 van de wet van 15 december 1980 vermelde onderwerpen, worden zij gepreciseerd in afdeling I van hoofdstuk II van titel II van dezelfde wet, waarbij die afdeling de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus regelt.

B.9.2. Wat betreft de gegevens met betrekking tot de technische aspecten van de videoconferentie, regelt geen enkele wetsbepaling de metagegevens die worden verwerkt of zelfs het bestaan van een dergelijke verwerking, wanneer het in de in het geding zijnde bepalingen bedoelde persoonlijk onderhoud per videoconferentie plaatsvindt.

Geen enkele bepaling van de wet van 15 december 1980 voorziet in de verwerking van de beelden en geluiden van de videoconferentie.

De personen die aan een dergelijk onderhoud deelnemen, zijn dus, bij lezing van de voormelde wet, niet in staat te bepalen welke metagegevens die op hen betrekking hebben worden verwerkt bij hun deelname aan de videoconferentie, noch op welke wijze de beelden en geluiden van die videoconferentie worden verwerkt.

In die mate zijn de in het geding zijnde bepalingen niet bestaanbaar met artikel 22 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 6, lid 3, van de AVG en met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.

B.10. Wat betreft de categorieën van personen die betrokken zijn bij de gegevensverwerking bij het houden van het in de in het geding zijnde bepalingen beoogde persoonlijk onderhoud per videoconferentie, blijkt voldoende uit die bepalingen dat het gaat om de personen die aan de videoconferentie deelnemen.

B.11.1. Wat betreft de met de verwerking van de voormelde gegevens nagestreefde doeleinden, vermeldt artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 dat de minister of zijn gemachtigde overgaat tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming. Artikel 51/10 van dezelfde wet bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde een verklaring afneemt van de vreemdeling met betrekking tot de redenen voor zijn verzoek om internationale bescherming en de mogelijkheden tot terugkeer naar het land waaruit hij gevlucht is. Artikel 51/8 van dezelfde wet bepaalt dat, indien de vreemdeling een volgend verzoek om internationale bescherming indient, de minister of zijn gemachtigde een verklaring afneemt met betrekking tot de nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor die bescherming in aanmerking komt. Die laatste twee bepalingen voorzien eveneens erin dat de verklaring van de vreemdeling en de vragenlijst vervolgens aan het CGVS worden overgezonden.

Artikel 57/5ter, § 1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat het CGVS de verzoeker om internationale bescherming minstens eenmaal oproept voor een persoonlijk onderhoud over de inhoud van zijn verzoek om internationale bescherming.

Uit die bepalingen en uit de andere bepalingen van afdeling II – met betrekking tot het CGVS – van hoofdstuk II van titel II van de wet van 15 december 1980 blijkt voldoende dat het persoonlijk onderhoud van de verzoeker om internationale bescherming met de bevoegde

dienst van de Dienst Vreemdelingenzaken en het persoonlijk onderhoud van dezelfde verzoeker met het CGVS moeten toelaten de Staat te bepalen die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming en het nemen van een beslissing met betrekking tot dat verzoek. Uit al die bepalingen blijkt eveneens voldoende dat de verwerking van de in B.9.1 bedoelde gegevens dezelfde doeleinden nastreeft.

Zoals de Gegevensbeschermingsautoriteit heeft geoordeeld in haar advies nr. 129/2021 van 24 augustus 2021 over het ontwerp van koninklijk besluit dat heeft geleid tot het koninklijk besluit van 26 november 2021 met betrekking tot de rechtspleging voor het CGVS (punt 13) en in haar advies nr. 130/2021 van 24 augustus 2021 over het voorontwerp van koninklijk besluit dat heeft geleid tot het koninklijk besluit van 26 november 2021 met betrekking tot de procedure die dient te worden gevolgd door de Dienst Vreemdelingenzaken (punt 12), wijzigt het feit dat het onderhoud per videoconferentie plaatsvindt de doeleinden van het onderhoud niet.

B.11.2. De voormelde bepalingen vermelden daarentegen niet het doeleinde van de verwerking van de in B.9.2 vermelde gegevens. De verwerking van die gegevens, als daarmee hetzelfde algemene doel wordt nagestreefd als met de verwerking van de informatie over de inhoud van het onderhoud, streeft eveneens minstens een ander duidelijker doeleinde na, namelijk de werking van de videoconferentietechnologie.

Krachtens het beginsel van doelbinding moeten persoonsgegevens voor welbepaalde, uitdrukkelijk omschreven en gerechtvaardigde doeleinden worden verzameld en moet de eventuele verdere verwerking van die gegevens verenigbaar zijn met die oorspronkelijke doeleinden (artikel 5, lid 1, *b*), van de AVG).

Aangezien de in het geding zijnde bepalingen niet uitdrukkelijk het (de) welbepaalde doeleinde(n) van de verwerking van de in B.9.2 beoogde gegevens vermelden, zijn zij dus niet bestaanbaar met artikel 22 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 6, lid 3, van de AVG en met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.

B.12.1. Wat betreft de categorieën van personen die toegang hebben tot de in B.9.1 bedoelde verwerkte gegevens, blijkt uitdrukkelijk uit de artikelen 57/1, § 3, eerste lid, 57/5ter,

§ 1, 57/6/7, § 4, eerste lid, en 57/24, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 dat het, voor het in die bepalingen beoogde onderhoud, om het CGVS gaat.

Uit de artikelen 51/5, 51/8 en 51/10 van de wet van 15 december 1980, in samenhang gelezen met artikel 1, § 1, 2°, van dezelfde wet, blijkt eveneens uitdrukkelijk dat het, voor het in die bepalingen beoogde onderhoud, om het CGVS en de minister – of zijn gemachtigde – gaat die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De omstandigheid dat die bepalingen niet zelf de identiteit van de gemachtigde van de minister preciseren, is niet in strijd met de in artikel 22 van de Grondwet vervatte wettigheidsvereiste, aangezien de bewoordingen « zijn gemachtigde » op voldoende nauwkeurige wijze de beoogde categorie van personen bepalen.

B.12.2. De in het geding zijnde bepalingen preciseren echter niet welke categorieën van personen toegang hebben tot de in B.9.2 bedoelde gegevens. Zij preciseren in het bijzonder niet of de leverancier van de videoconferentiesoftware al dan niet toegang heeft tot die gegevens.

Aangezien de in het geding zijnde bepalingen niet preciseren welke categorieën van personen toegang hebben tot de in B.9.2 bedoelde verwerkte gegevens, zijn zij niet bestaanbaar met artikel 22 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 6, lid 3, van de AVG en met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.

B.13.1. Ten slotte wordt de bewaartermijn van de gegevens niet uitdrukkelijk in de in het geding zijnde bepalingen vermeld.

B.13.2. De Gegevensbeschermingsautoriteit heeft in haar voormelde advies nr. 129/2021 aangegeven :

« 21. Het volgt uit artikel 48/6, § 2, 1^e en 2^e lid *Vreemdelingenwet* dat alle stukken die door de verzoeker om internationale [bescherming] worden voorgelegd worden bewaard in het administratief dossier van de met het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming belaste instanties gedurende de volledige duur van de behandeling van dit verzoek. De Autoriteit neemt er akte van.

22. Het is voor de Autoriteit evenwel niet geheel duidelijk welke bewaartermijn er wordt gehanteerd ten aanzien van de notities van het persoonlijk onderhoud overeenkomstig artikel 57/5^{quater} *Vreemdelingenwet* j° artikel 16 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003. In de mate dat deze notities bijgevoegd worden in het administratief dossier dient dit uitdrukkelijk opgenomen te worden in de wet, is dit niet het geval, dan moet er alsnog worden voorzien in een specifieke bewaartermijn ten aanzien van de in deze notities opgenomen gegevens ».

In haar voormelde advies nr. 130/2021 heeft de Gegevensbeschermingsautoriteit eveneens aangegeven :

« 20. Het volgt uit artikel 48/6, § 2, 1° en 2° lid *Vreemdelingenwet* dat alle stukken die door de verzoeker om internationale [bescherming] worden voorgelegd worden bewaard in het administratief dossier van de met het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming belaste instanties gedurende de volledige duur van de behandeling van dit verzoek. De Autoriteit neemt er akte van.

21. Het is voor de Autoriteit evenwel niet geheel duidelijk welke bewaartermijn er wordt gehanteerd ten aanzien van de door de ambtenaar tijdens het verhoor opgestelde verklaring overeenkomstig de artikelen 51/8 en 51/10 *Vreemdelingenwet* en de door de asielzoeker ingevulde vragenlijst in de zin van artikel 51/10 *Vreemdelingenwet*. In de mate dat deze verklaring en de ingevulde vragenlijst integraal deel uitmaken van het administratief dossier dient dit uitdrukkelijk opgenomen te worden in de wet, is dit evenwel niet het geval, dan moet er alsnog worden voorzien in een specifieke bewaartermijn ten aanzien van deze documenten ».

Het Hof stelt ook vast dat noch de in het geding zijnde bepalingen, noch andere bepalingen van de wet van 15 december 1980 met zekerheid de bewaartermijn van de in B.9.1 bedoelde gegevens vaststellen.

B.13.3. Wat betreft de in B.9.2 bedoelde gegevens, wordt de bewaartermijn evenmin gepreciseerd bij de wet van 15 december 1980.

B.13.4. Aangezien de in het geding zijnde bepalingen de bewaartermijn van de gegevens die worden verzameld bij het onderhoud per videoconferentie niet preciseren, zijn zij niet bestaanbaar met artikel 22 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 6, lid 3, van de AVG en met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.

B.14.1. Op de door het verwijzende rechtscollege gestelde prejudiciële vragen dient te worden geantwoord dat de artikelen 51/5, 51/8, 51/10, 57/1, § 3, eerste lid, 57/5ter, § 1, 57/6/7,

§ 4, eerste lid, en 57/24, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 niet bestaanbaar zijn met de voormelde toetsingsnormen in zoverre zij :

- niet erin voorzien welke metagegevens worden verwerkt bij het houden van het persoonlijk onderhoud per videoconferentie en niet voorzien in het bestaan van die verwerking;
- niet voorzien in de verwerking van de beelden en geluiden van de videoconferentie;
- niet erin voorzien welke categorieën van personen toegang hebben tot de metagegevens en tot de beelden en geluiden van de videoconferentie;
- niet erin voorzien welke welbepaalde doeleinden worden nagestreefd met de verwerking van de metagegevens en de beelden en geluiden van de videoconferentie;
- niet voorzien in een bewaartermijn van de gegevens die worden verzameld tijdens het onderhoud per videoconferentie;
- en, ten slotte, niet erin voorzien dat het in die bepalingen beoogde onderhoud per videoconferentie kan plaatsvinden.

B.14.2. Het Hof stelt echter vast dat de in het geding zijnde bepalingen anders kunnen worden geïnterpreteerd, aangezien daarin nergens wordt gepreciseerd dat het erin beoogde persoonlijk onderhoud mogelijk per videoconferentie kan plaatsvinden. Zij kunnen dus in die zin worden geïnterpreteerd dat zij een onderhoud per videoconferentie niet toestaan. In die interpretatie zijn de in het geding zijnde bepalingen bestaanbaar met artikel 22 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 6, lid 3, van de AVG en met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

1. a) De artikelen 51/5, 51/8 en 51/10 van de wet van 15 december 1980 « betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen », in die zin geïnterpreteerd dat zij toestaan dat het persoonlijk onderhoud per videoconferentie plaatsvindt, schenden artikel 22 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 6, lid 3, van de verordening (EU) 2016/679 van het Europees Parlement en de Raad van 27 april 2016 « betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens en tot intrekking van Richtlijn 95/46/EG (algemene verordening gegevensbescherming) » (hierna : de AVG) en met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens,

in zoverre zij :

- niet erin voorzien welke metagegevens worden verwerkt bij het houden van het persoonlijk onderhoud per videoconferentie en niet voorzien in het bestaan van die verwerking;
- niet voorzien in de verwerking van de beelden en geluiden van de videoconferentie;
- niet erin voorzien welke categorieën van personen toegang hebben tot de metagegevens en tot de beelden en geluiden van de videoconferentie;
- niet erin voorzien welke welbepaalde doeleinden worden nagestreefd met de verwerking van de metagegevens en de beelden en geluiden van de videoconferentie;
- niet voorzien in een bewaartermijn van de gegevens die worden verzameld tijdens het onderhoud per videoconferentie;
- en niet uitdrukkelijk erin voorzien dat het erin beoogde persoonlijk onderhoud per videoconferentie kan plaatsvinden;

b) De artikelen 57/1, § 3, eerste lid, 57/5ter, § 1, 57/6/7, § 4, eerste lid, en 57/24, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 « betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen », in die zin geïnterpreteerd dat zij de Koning ertoe machtigen te bepalen dat het erin beoogde persoonlijk onderhoud per videoconferentie plaatsvindt, schenden artikel 22 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 6, lid 3, van de AVG en met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens,

in zoverre zij :

- niet erin voorzien welke metagegevens worden verwerkt bij het houden van het persoonlijk onderhoud per videoconferentie en niet voorzien in het bestaan van die verwerking;
- niet voorzien in de verwerking van de beelden en geluiden van de videoconferentie;
- niet erin voorzien welke categorieën van personen toegang hebben tot de metagegevens en tot de beelden en geluiden van de videoconferentie;
- niet erin voorzien welke welbepaalde doeleinden worden nagestreefd met de verwerking van de metagegevens en de beelden en geluiden van de videoconferentie;
- niet voorzien in een bewaartermijn van de gegevens die worden verzameld tijdens het onderhoud per videoconferentie;
- en niet uitdrukkelijk erin voorzien dat het erin beoogde persoonlijk onderhoud per videoconferentie kan plaatsvinden.

2. De artikelen 51/5, 51/8, 51/10, 57/1, § 3, eerste lid, 57/5ter, § 1, 57/6/7, § 4, eerste lid, en 57/24, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 « betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen », in die zin geïnterpreteerd dat zij niet toestaan dat het persoonlijk onderhoud per videoconferentie plaatsvindt, schenden niet artikel 22 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 6, lid 3, van de AVG en met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.

Aldus gewezen in het Frans en het Nederlands, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, op 18 juni 2026.

De griffier,

De voorzitter,

Frank Meersschaut

Pierre Nihoul